

Ако Колумб се страхуваше от вода, нямаше да я има Америка

Историята на инженера, който чу музиката на „Тишина“-та и тя го отведе зад океана. Димитър Ковачев, известен като Димитри К., един от именитите творци в световния музикален подиум

Д-р инж. Гинка Стоева *снимки* Добрин Кашавелов

Димитър Ковачев, с артистичен псевдоним Димитри К., е бележит български композитор, продуцент и издател, автор на телевизионна и филмова музика. Творбите му днес звучат на пет континента, в повече от 300 радиостанции. Много от тях са част от Златната музикална библиотека на Националното радио в София. Неговата история разкрива трансформациите на личността и ще изненада онези, които мислят, че е нужно академично образование, за да станеш композитор.

НА СТАРТА

Един ден, когато Димитър Ковачев е ученик в IV - V клас и си играе на улицата, при него идва съсед, малко по-голям от него, за да се похвали, че е на трето място на Републиканското първенство по плуване. Вместо поздравления получава присмех. Димитър му казва: „Е, голяма работа! Кои знае какво, навеждаш се, скачаш и плуваш. Защо не стана първи?!...“. Засезнат, спортистът от ПК „Левски“ го завежда при басейн „Република“, кара го да заеме поза за скачане и с ритник го бутва във водата. Димитър не умеє да плува... но оцелява. Случилото се го амбицира и той отива при тре-

нъора. Започва упорито да се обучава и след 3 - 4 години постижението и рекордите му на 100 и 200 метра бъртерфлай му отреждат място в мъжкия национален отбор по плуване. Става майстор на спорта и републикански рекордьор. Обикаля десетки страни и тайничко си представя как един ден ще заживее зад желязната завеса. Желание, което след години ще го отведе там. Но дотогава има още вода да изтече.

МУЗИКА ЗА ШАМПИОНИ

Тренировките извайват хармоничното и стройно тяло, ко-

ето софиянецът е запазил през десетилетията. Целеустременост, желязна дисциплина, труд, упоритост и постоянство стават основни черти в характера му. Те са базата, върху която процъфтява и другата му голяма любов – тази към музиката. Димитър започва да свири на цигулка още 5-годишен. През годините усвоява и китара, и пиано. Не се реализира като музикант, но нотната грамотност, музикалният слух, който има, и развитието на дарбата му стават мощен стимул той да започне да записва ме-

лодии. „Усещам хармонията и тя ме увлича, затова обичам да композирам“, заявява Димитри К., както днес наричат 72-годишния успешен мъж.

Преди 5 десетилетия обаче той решава, че „музикант къща не прави“ и госта прагматично според неговите виждания завършва Строителния техникум в София и след това се дипломира като инженер в Инженерно-строителния институт (ИСИ).

Не изневерява на двете си любви – спорта и музиката,

които го отвеждат до третата – състудентката Вирджиния (Джина). Срещат се в Златни пясъци, където е на зимен лагер в „Спорт палас“. На 22 г. сключва граждански брак с Джина, която му ражда двама синанове.

МИНИКМЕТ

Започва работа в „Хидрострой“ – участва в проектирането и строителството на важни тунели, пътища и водни съоръжения, като „Ечемиска“, „Топли дол“, язовир „Йовковци“

и др. Става главен специалист в тогавашния съвет (сега община Обориче). „Викаха ни „миникметове“, защото нито един ключов проект не можеше да се реализира, без нашето одобрение“, спомна си инженерът. „И до ден днешен казвам на жена си: „Аз ви докарах водата във Велико Търново!“.

Въпреки новите ангажименти строителният инженер не може да се раздели с музиката. Денем ходи на работа, нощем твори под звездите. „Мястото в общината беше престиж-

но, ама аз обичах музиката! На работа пристигаше един любител композитор с мелодийки в главата. Ако имах друг живот, щях да следвам само любовта към музиката! Обаче, когато обичаш нещо, по един или друг начин успяваш да го направиш!“, споделя Димитри. И съдбата действително се оказва на неговата страна.

ТИШИНА - КРАЯТ НА ТИШИНАТА

В ония години всички текстове и музика минават през строга цензура. Затова инженерът решава да потърси одобрението на утвърдени композитори в бранша. „Братовчедка ми, Мариана Евстатиева, която правеше филми, ми даде телефона на Борис Карадимчев. Срещнахме се, изсвирих му едно от своите парчета, а той отсече: „Любителщина! Нещо друго?“. Изпълних второ. Последва реакция: „Дилетантщина. Хайде, изсвири още нещо!“. Продължих, но той си оставаше все така високо, в ореола на своята слава... Накрая, след поредната покана да изпълня нещо, казах: „Аз мисля, че и „Бийтълс“ да ти засвири, пак ще кажеш „дилетантщина...“,“ разказва Димитър с горчивина.

Въпреки неуспеха не се отказва от опитите си да реализира своите композиции, но

променя тактиката. Среща се с Димитър Ценов, вече утвърден поет и текстописец. „Поисках му текстове, а той ме свърза с Жоро Начев, сега съпруг на Роси Кирилова. Даде ми десетина текста и рече: „Пиши каквото искаш!“. Дотук добре, но трябваше да намеря подходящ изпълнител... Най-много ми харесваше Васил Найденов. Току-що бе изпълнил хита „Синева“. Намерих телефона му, но когато му се обадох, той рече „Няма го“. Васил е с толкова специфичен тембър, че нямах съмнение кой е от другата страна на линията! Представих се, прочетох текста, който бях избрал, и изсвирих на китара мелодията. Изведнъж, обзет от емоционалното въздействие, човекът отсреща забрави, че не е Васил Найденов и поиска среща.“ Тя полага началото на ползотворно сътрудничество, от което зазвучават песните „Тишина“, „Среща в 6“, „Християна“, „В неделя“, „Мария“, „Ла миа дона“. Версия на песента „Тишина“ влиза в репертоара на Роси Кирилова, а десетилетия по-късно е записана в дует между двамата изпълнители.

В АПОГЕЯ НА СЛАВАТА

В периода от 1980 до 1990 г. талантливият композитор сътворява над 200 песни, много

/// НАЙ-МНОГО МИ ХАРЕСВАШЕ ВАСИЛ НАЙДЕНОВ. ТОКУ-ЩО БЕ ИЗПЯЛ ХИТА „СИНЕВА“. НАМЕРИХ ТЕЛЕФОНА МУ, НО КОГАТО МУ СЕ ОБАДИХ, ТОЙ РЕЧЕ „НЯМА ГО“

НАПОСЛЕДЪК ДОРИ ДРЪЗНАХ ДА СЕ ДОКОСНА ДО НАЙ-ВИСШИТЕ КОМПОЗИЦИИ ЗА ПИАНО НА БЕТОВЕН И ДЕБЮСИ И ДА АРАНЖИРАМ ТЯХНА МУЗИКА ЗА ОБОЙ И ЦИГУЛКА С ОРКЕСТЪР

от които стават хитове - освен „Тишина“ на Васил Найденов те са част от репертоара на редица естрадни певци, като „Лора“ в изпълнение на Георги Христов, „Нощните реклами“, излята от Тони Томова, „Едно момче, едно момиче“ на група „Стил“ и др., а Лили Иванова възкликва: „Аз такъв човек не съм срещала! Хем „миникмет“, хем композитор!“. По покана на Хачо Бояджиев създава 3 песни за примата на нашата естрада, която по това време се изявява в Германия. През 1982 година Димитър Ковачев печели Първа награда на „Младежки конкурс за естрадна песен“ с песента „На раздяла“, с изпълнител Георги Станчев. Негови песни звучат на конкурсите „Мелодия на годината“ и „Златен Орфей“. Постепенно става популярен и търсен автор. Почти всички известни певци от 80-те дават живот на неговата музика. Въпреки че покорява върховете на българската естрада, един ден Димитри К. решава да сбъдне и дръзката си мечта.

ОСТЪР ЗАВОЙ

През 1989 година композиторият е в САЩ, като по време на престоя си се среща с големия наш музикант и композитор Мичо Левиев и с други близки и приятели. С тях обсъжда възможността да се премести откъдето е в океана.

Скоро обществеността в България се променя и това отбелязва възможност на 3 януари 1991 г. Димитър да отплете към САЩ с ясното съзнание, че „няма да ползва билета за връщане“. Пристига в Орландо, Флорида, и бързо разбира, че тук големият български композитор е господин Никой. Обстоятелствата го принуждават да започне работа като финансов брокер и за десетина години музикантът е като „заспал вулкан“ по неговите гугли. Димитър работи в компанията на българина Васил Иванов (Вал Айванов), с когото бързо се сприятеляват.

АМЕРИКАНСКАТА МЕЧТА

Васил Иванов е родом от видинско село. След множество перипетии и невероятни събития успява да емигрира „отвъд голямата вода“ и да реализира мащабен бизнес. Житейската история на Вал Айванов вдъхновява Димитър и през 1999 година двамата се срещат в Ню Йорк, за да я претворят в спектакъл. Създават мюзикъла Under Manhattan Skyline („Под светлините на Манхатън“) по музика на Димитър. В него участват 13 души, частично спонсорирани от Вал Айванов.

Изявата на „Бродуей“ жъне изключителен успех! Вестник New York Times публикува голяма

статия, а вниманието на медиите е привлечено към композитора. „Един ден ме потърсиха от голяма радиостанция и поръчаха да направя едновременно шоу за тях. След излъчването изведнъж 25 радиостанции по света пожелаха да работя за тях!“, споделя Димитър.

Успехът окуражава мъжа да развие собствен бизнес, рестартирайки музикалната си кариера.

Днес Димитри К. е известен музикален композитор, продуцент и издател със звукозаписно продуцентско студио в Орландо, Централна Флорида. Автор на телевизионна и филмова музика. Работил е с талантиливи музиканти като: Хари Хол, Джон Валери, Алвин Л. Гайлс, Роб Мъллинс, Джочи Родригес, Деврик Бел, Константин Димитров и др. Той е член на престижните международни организации ASCAP (Американско гругество на композиторите, авторите и издателите) и BMI, издател под названието Dimitri K. Production. Музиката му е характерна със своето многообразие и неподправена емоционалност, в която се долавят български ритми. „В Щатите преминах към един по-интересен за мен, макар и не толкова комерсиален стил. Край моето членство в Грамми като гласуващ член съм обграден с колеги музиканти от цял свят, записвам с много от тях от различни точки на света.

Всеки остава и частица от своята емоционалност в моята музика. Това е несравним принос към качеството на това, което правя. Напоследък дори гръзнах да се докосна до най-висшите композиции за пиано на Бетовен и Дебюси и да аранжирам тяхна музика за обой и цигулка с оркестър“, казва Димитри К. Музикалният стил, който композира, продуцира и представя, прилича на него самия - многоолик, завладяващ и пъстр, без ограниченията

на мейнстрийма. Включва поп музика, ню ейдж, R&B, гъж, смуут музика, фолклор, саундтраци, аранжименти на класика...

Когато епизодично се връща в родината, както при нашата среща, композиторият забелязва, че медиите „представят Димитър Ковачев с отпечатъка, останал в спомените им от 80-те. Аз съм груг, творя нови и различни композиции!“, протестира той, но всъщност явлението е проекция на собственото му веруно:

Hesitation is temporary, music lasts forever! („Колеланията са временни, музиката трае вечно!“).

„Когато обичаш нещо, го правиш с любов и дори да ти отнеме целия ден, не смяташ, че работиш. То блика от теб и е чисто, открито. Най-хубавото е да намериш призиванието си в поранна възраст и да го превърнеш в професия, да му се отдадеш. Тогава твоята работа няма да ти тежи и ще бъдеш експерт в нея“, съветва Димитри К.